

Najkrajšie sú tie posledné, Mesiac, Lavičková

Najkrajšie sú tie posledné

Najkrajšie sú tie posledné

nie prvé

nedávne

slzy bolesti

radosť v trní

starý meč v rebre

i nový

sladký ako cukor

na ríbezľach krvi

koláč

čo ma raní

slaný

na zahojenie

štípe

náhodne upečený

ale i ako plán

nie prvý

posledný

veľkolepý

najsladší

najkrajší

iba batola

čo seba nepamätá

prvé kroky či ba slovo

ani prvý škrabanec nie

iba tie posledné

tie najživšie

iba handry a diery

nezašité

bez záplaty

ako ošúchané kolená

nie ale od bicykla

úplne pády do kameňa

aj tam sladkého koláča

nie prvý na kolesách

posledný

pre element výšin hôr

kopcov

pre sestru matky lesnej

pre záblesk pravdivej lži

pre fakt zlomenej barly

pre pohľad do seba

záhľad strateného

pochopenie nepochopeného

pre radosť zo spomienok

nie prvých

posledných

najkrajšie sú tie posledné

nie prvé

nedávne

nové

krásne

Mesiac

Si vraj mesiac na nočnej oblohe,

ako fakľa tmavých najtmavších nocí,

tak že nestratí sa pútnik bosý,

on, blištavá ihla v sennom stohe.

No mesiac len svetlo odráža,

ako len prší pary stádo,

no fakľa pomaly zhasína,

oheň len luxusné blaho.

Lavičková rečtanom,

a lavička na konci všetkých ciest,
vietor, čo stal sa mojim priateľom,
kopcom, ktorým ma môžeš viesť.
Bránička, ktorú preskočí každý mládenec,
škridlá, na ktorej rastie machová lúka,
plot, čo rozpadá sa ako starý veniec,
stena rozsype sa ako namletá múka.
Okná, čo vrbe plačúcej kývu,
čo vtáky z nej krv pijú,
čoraz viac tak väčšmi sýtu,
Tých vlasov trávy, čo s ňou myhú.
Kvapky rosy na lupeňoch,
šál vanúci sa v jeho let,
a slnko ponorené vo svojích dňoch,
jeho vrások na zemi tucet.